

Sharon Stone

Les raons bàsiques

Des de fa uns mesos als Estats Units només es parla d'ella. Fa dues setmanes va desembarcar a Europa via Cannes, i d'aquí poc conquistarà tots els cinemes de casa nostra.

Fa temps que aquesta noia nascuda el 1959 a Meadville (Pennsilvània) s'havia resignat. Tota la vida havia somiat convertir-se en una estrella de la indústria cinematogràfica del seu país, però el dia del seu trentè aniversari va haver de reconèixer que no ho havia aconseguit. El seu fulgurant començament –als disset anys era elegida Miss Pennsylvania, als divuit feia de model per una de les agències més importants del món i als vint-i-u debutava com actriu amb un petit paper a *Stardust Memories*, de Woody Allen– feia pensar en ella com una nova Julia Roberts o una Michelle Pfeiffer, però els directors no la telefonaven per oferir-li ser *Pretty Woman* o la *Madame de Tourvel* de *Les amistats perilloses*, i havia de conformar-se en pel·lícules de sèrie B: *Allan Quatermain I i II*; *Loca academia de policia IV* i un llarg etcètera de films de lladres i serenos dels quals no vol ni recordar els títols en què sempre li tocava fer el paper de la rossa cretina que generalment és assassinada abans del minut vint.

I aleshores va arribar Paul Verhoeven, un holandès que, després d'haver escandalitzat els seus conciutadans amb pel·lícules com *Delicias Turcas* o el *Cuarto Hombre*, s'havia instal·lat als EUA on ja des de la seu primer llarg metratge americà, *Robocop*, s'havia convertit en el director de moda i en una màquina de fer diners. Per al seu pròxim film, *Desafiament total*, Verhoeven buscava una actriu per al paper de la dona d'Arnold Schwarzenegger i es va fixar en Sharon Stone, una actriu que tothom relacionava amb pel·lícules de segon o tercer ordre. “¿Sharon Stone?”, va preguntar estranyat el productor. “¿Sharon Stone?”, va fer el musculós Schwarzenegger que no recordava haver sentit mai aquest nom. I la Stone va tenir el seu paper de dona malvada. Però ni l'èxit de *Desafiament total* va aconseguir esborrar totalment la seva pertinença a la sèrie B.

En els mesos previs al rodatge de *Basic Instinct*, quan Mario Kassar, el cap de la Carolco Pictures, ja havia decidit qui en seria el director –Paul Verhoeven– i el protagonista masculí –Michael Douglas– i l'única cosa que quedava per tancar era qui interpretaria el paper de Catherine, es va iniciar una dura discussió que va amenaçar de suspendre el projecte. Una vegada més, Verhoeven ho tenia molt clar. Volia que el paper fos per a la Stone. I l'escena es va repetir: “¿Sharon Stone?”, va fer entre incrèdul i fastiguejat l'amo de la Carolco. “¿Sharon Stone?”, va dir gairebé enutjat Michael Douglas. “Estava d'acord d'interpretar aquest paper –explica Douglas– però era prou fort per a què pogués exigir tenir al meu costat algú més conegut, una estrella de la meua alçada”. La pressió va ser tan forta que Verhoeven va haver de cedir. Aleshores el paper va ser ofert a Geena Davis i a Ellen Barkin, però cap de les dues va acceptar a causa de les escenes de sexe. “Em sembla que es van espantar –diu Michael Douglas–. Ja sabeu com és Paul Verhoeven, segur que els va dir amb el seu terrorífic accent: ‘sí, sí, hauràs de despullar-te, ¡ensenya'm els pits!’ I amb aquells ulls que semblen un aparell de raigs X... Ja us ho podeu imaginar”. Efectivament, Verhoeven va sortir-se amb la seva. Sharon Stone seria la diabòlica Catherine Tramell, una escriptora, rica, guapa, bisexual, enginyosa, amant dels pics i exhibicionista. “Des que s'ha estrenat la pel·lícula –explica Sharon Stone– faig col·lecció de les entrevistes en què inevitablement sempre acaben preguntant-me el mateix, si m'assemblo a Catherine. Contesti el que contesti, em sembla que tothom ha decidit que sí, que sóc dona demoníaca, un perill. Si he de ser sincera, he après molt del personatge de Catherine Tramell, he après a no ser una víctima. És molt important per una dona aprendre a manipular el seu poder. I això no és una coqueteria”.

Els 47 segons que nosaltres sí que veurem

Paul Verhoeven sabia que *Basic Instinct* no obtindria fàcilment el vist-i-plau de la censura nord-americana. Per tal que no li clavessin la terrible X, cosa que de fet condemna una pel·lícula al fracàs, ja que en restreyn molt la publicitat i la difusió, ell mateix ja va autocensurar 47 segons del film. Finalment, la Motion Picture Association of America, l'ha etiquetat NC-17 (prohibida als menors de disset anys) "El meu objectiu —explica el director holandès— era arribar el més a prop possible de l'impossible". Segons alguns directors joves, el que hauria estat realment impossible és que una pel·lícula amb un pressupost multimilionari i produïda per la Universal, hagués estat castigada amb la X que tan sovint es posa a pel·lícules de productores independents (*Henry, retrato de un asesino; El cocinero, el ladrón...*). Sigui com sigui, Verhoeven ha aconseguit el que volia ja que, segons molts, tot i els 47 segons de menys, *Basic Instinct*, continua sent "la pel·lícula americana més forta"

Aquests són els 47 segons que els americans no han vist i que nosaltres sí que veurem:

1. Al començament de la pel·lícula una dona rossa, despullada, amb la cara amagada, colpeja mortalment el seu amant amb un pic durant l'orgasme. La versió censurada ensenya l'home mentre és colpejat al coll, i després la dona que colpeja. L'original és més explícita: víctima i assassí apareixen mentre les ferides es multipliquen.

2. En la seqüència en què el detectiu (Michael Douglas) i la psicoterapeuta (Jeanne Tripplehorn) fan l'amor, la censura també ha obligat a tallar algunes imatges en les quals es veia a Douglas traient-se els pantalons i saltant sobre la Tripplehorn que cridava: "¡No, per favor, no!".

3. La versió completa de l'escena més discutida comprèn tres moments bastant detallats de sexe oral. En la versió censurada l'espectador ha d'imaginar què està fent Michael Douglas, mentre que l'original mostra dos cops el que fa realment i també a Sharon Stone que li torna el favor.

R. A.

